

DOI 10.26886/2520-7474.6(50)2021.2

UDC 32.001 (075.8)

**FEATURES OF AUTHORITARIAN DEMOCRATIZATION IN THE
CONTEXT OF GLOBALIZATION**

Oleg Tkach, Doctor of Political Science, Professor

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

e-mail: tio19@ukr.net

Taras Shevchenko National University of Kyiv, Ukraine, Kyiv

Anatoly Tkach, Postgraduate,

<https://orcid.org/0000-0003-3254-8161>

e-mail: tio19@ukr.net

University „Ukraine” Ukraine, Kyiv

Formulation of the problem. Authoritarian regimes become more prone to democratization when faced with little choice or risk. In some cases, the risk of democratization for authoritarian factors is so low that ending authoritarianism may not mean leaving power at all. This article develops a single theory of authoritarian democratization in a relatively low risk environment. The power of the authoritarian factor is the most important factor of democratization under the leadership of authoritarianism. When the strength of the current party was significant enough to give incumbent authoritarian politicians considerable confidence in winning the election, ndemocratic regimes conducted reverse democratic experiments that eventually culminated in a stable, prosperous democracy . Evidence of the first wave of democratization in Europe, the democratic transitions in Asia and Africa, illustrates how the party force reinforced democratization led by authoritarianism.

Key words: political parties, democratization, authoritarian regime, transitional regime, political theory.

доктор політичних наук, професор Ткач О.І.; здобувач кафедри суспільно-політичних наук, глобалістики та соціальних комунікацій,, Ткач А. О., Зовнішня політика США soft power щодо Латинської Америки за адміністрації Д.Трампа / Київський національний університет імені Тараса Шевченка; університет „Україна”

У статті розглядається Авторитарні режими стають схильнішими до демократизації, коли вони стикаються з незначним вибором або ризиком. У деяких випадках ризик демократизації для авторитарних чинників настільки низький, що припинення авторитаризму може зовсім не означати вихід з влади. Ця стаття розвиває теорію авторитарної демократизації в умовах низького ризику. Сила авторитарного чинника є найважливішим чинником демократизації під проводом авторитаризму. Коли сила діючої партії була достатньо значною, щоб надати чинним авторитарним політикам значну впевненість у перемозі на виборах, недемократичні режими проводили зворотні демократичні експерименти, які зрештою завершилися стабільною, процвітаючою демократією. Докази першої хвилі демократизації Європи, демократичних переходів в Азії та Африці ілюструють яким чином партійна сила підкріпила демократизацію, очолювану авторитаризмом. Таким чином, відбувається розвиток демократії й адаптація її до нових політичних реалій, що виходять з потреб суспільства. У цьому полягає сутність еволюційного підходу у вивченні демократії, що покладений в основу в даному дослідженні. Демократична організація життя, що суперечить природі, тому що є культурним продуктом людства, претендує на переворот у природному для суспільства порядку, тому їй виявляється серйозний опір, і

будуються численні перешкоди. Найбільшим іспитам піддаються режими, що демократизуються, які не визначилися остаточно з пріоритетом форм свого подальшого розвитку. У таких суспільствах, найчастіше за наявності прогресивної політичної еліти, не склалося потреби в народовладді, не прищепилися демократичні цінності, що є наслідком переважного впливу традиційного характеру політичної культури.

Ключові слова: політичні партії, демократизація, авторитарний режим, перехідний режим, політична теорія.

Вступ. Авторитарні режими стають схильнішими до демократизації, коли вони стикаються з незначним вибором або ризиком. У деяких випадках ризик демократизації для авторитарних чинників настільки низький, що припинення авторитаризму може зовсім не означати вихід з влади. Ця стаття розвиває теорію авторитарної демократизації в умовах низького ризику. Сила авторитарного чинника є найважливішим чинником демократизації під проводом авторитаризму. Коли сила діючої партії була достатньо значною, щоб надати чинним авторитарним політикам значну впевненість у перемозі на виборах, недемократичні режими проводили зворотні демократичні експерименти, які зрештою завершилися стабільною, процвітаючою демократією. Докази першої хвилі демократизації Європи, демократичних переходів в Азії та Африці ілюструють яким чином партійна сила підкріпила демократизацію, очолювану авторитаризмом. Таким чином, відбувається розвиток демократії й адаптація її до нових політичних реалій, що виходять з потреб суспільства. У цьому полягає сутність еволюційного підходу у вивченні демократії, що покладений в основу в даному дослідженні. Демократична організація життя, що суперечить природі, тому що є культурним продуктом людства,

претендує на переверот у природному для суспільства порядку, тому їй виявляється серйозний опір, і будуються численні перешкоди. Найбільшим іспитам піддаються режими, що демократизуються, які не визначилися остаточно з пріоритетом форм свого подальшого розвитку. У таких суспільствах, найчастіше за наявності прогресивної політичної еліти, не склалося потреби в народовладді, не прищепилися демократичні цінності, що є наслідком переважного впливу традиційного характеру політичної культури.

Мета статті та завдання. Основна мета статті – визначити причини переходу авторитарних режимів до демократії, відрізнити ризики усунення авторитарності від ризиків зміни влади.

Виклад основного матеріалу Політична практика свідчить, що демократія можлива лише за умови наявності активних, ініціативних громадян, що дорожать волею, що сприймає закони як єдино легітимний механізм регулювання суспільних відносин, що не довіряють свою долю державі, а потребуючих від державних інститутів створення необхідних умов для реалізації їхніх потенційних можливостей [1].

Такі якості виникають не відразу. Це важкий самокритичний тривалий процес, у якому учаться усі – і громадяни, і держава. В остаточному підсумку відбувається формування й адаптація державних структур під конкретне суспільство, що володіє тими або іншими амбіціями. Так чи інакше, але тільки демократія надає право людям можливість будувати життя по своєму «образі і подобі». Це і залучає мільйони людей до демократії, що стала «модним одяганням сучасності» і є тією формою організації влади, у якої, на думку гнітючої більшості дослідників, як у сьогоденні, так і в майбутньому немає гідної альтернативи.

Додатковим іспитом для авторитарної демократизації стала глобалізація, яка виявила суперечності між різними підходами до політичного устрою країни в залежності від пріоритету цінностей. Протистояння приймає форму боротьби, у якій використовуються всі можливі засоби, починаючи від терористичної загрози до збройної конфронтації.

В статті „Authoritarian-led democratization” у виданні „Annual review of political science” Рейчел Бітті Рідл (Rachel Beatty Riedl), Ден Слейтер (Dan Slater), Джозеф Вонг (Joseph Wong), та Даніель Зіблат (Daniel Ziblatt) визначили, що у різних регіонах світу та в різні періоди часу авторитарні правителі можуть не просто розраховувати на збереження більшості своїх переваг та привілеїв після звільнення з посади - вони можуть розраховувати залишитися на своїй посаді за допомогою більш вільних та справедливих виборчих засобів або, в гіршому випадку, повернутися до влади після короткого заклику в опозиції [2].

Авторитарні керівники за стратегією перейшли до демократії з очікуваннями демократичного виборчого успіху (у випадках від Африки на південь від Сахари) (Р. Рієдл)

За Слейтером до Східної та Південно-Східної Азії (Slater & Wong 2013) до Західної Європи дев'ятнадцятого та ХХ ст. [3].

Теорія демократизації свідчить, що процес очолює керівництво авторитарної еліти. По-перше, дослідники стверджують, що найважливішим вихідним джерелом цієї траєкторії демократизації є сила діючої партії. Дослідники розглядають цю здатність як з точки зору внутрішніх характеристик партій, так і з точки зору їх коаліційних зв'язків з політичними акторами як у державному апараті, так і в суспільстві в цілому, особливо в сільській місцевості.

По-друге, дослідники стверджують, що авторитарна демократизація - це послідовний процес виборчого авторитарного режиму, який поступово перетворюється на виборчу демократію шляхом зворотних експериментів в умовах зростаючого тиску, а не за допомогою стратегічного плану або прорахунків. Ось чому демократичні переходи часто вважаються ретроспективними за своєю природою, які спостерігаються на довшій траєкторії реформ.

По-третє, дослідники, наприклад, Е. Фрідман, стверджують впевненість у перемозі чинників на виборах у виборців, що спонукає до демократизації під проводом авторитаризму, очинаючи з першого етапу початкові демократичні поступки і до завершальної стадії демократичного завершення, коли колишня правляча партія «вчиться програвати» [4].

Цей тимчасовий процес епізодичних експериментів змінює те, яким чином авторитарні чинні партії оцінюють витрати на програш, таким чином розширюючи впевненість у перемозі на новий часовий горизонт для майбутнього повернення до влади через чергування виборів.

Дослідники, наприклад Д. Трейсман не заперечують, що авторитарні режими іноді залишають владу в моменти розпачу та відставки, не мають сумнівів у висновках про те, що в середньому диктатура частіше поступається місцем демократіям через прорахунки та помилки, ніж стратегічні плани [5].

Проте демократизація іноді є стратегічним вибором, набагато більшим, ніж вимушений крок з боку чинного режиму. Враховуючи, що демократизація розвивається різними шляхами, дослідники стверджують, що демократизація, очолювана авторитарною владою - це ідентифікована та повторювана траєкторія, яку можна спостерігати на різних континентах протягом століть.

Дослідження проблеми науковцями. Існує декілька різних бачення, навіть діаметрально протилежні про те, чому авторитарні режими стають демократіями. За першою і домінуючою точкою зору вважається, що диктатури демократизуються тоді, коли немає вибору. Відбуваються зміни політичного режиму через активність громадянського суспільства [1].

Режим руйнується зсередини (О'Доннелл та ін. 1986) [6]; народні протести загрожують поваленням диктатора та його оточення (Геддес 1999), Асемоглу та Робінсон 2006) [7]); за Д. Нормом та Б.Анселлом нова буржуазія висуває вимоги щодо демократизації, щоб захистити власні прибутки від автократичної експропріації та/або меценати наддержав наполягають на демократизації як умові продовження допомоги та підтримки [10]; Браттон та ван де Валле 1997). Отже, демократія настає, коли автократичний режим перебуває у кризі або навіть на межі краху, і у нього немає іншого вибору, окрім як неохоче розпочати політичні реформи. За Р. Далем (1971), якщо витрати на репресії перевищують витрати на толерантність, можна очікувати, що авторитарні режими неохоче відійдуть убік, дозволивши виникнути демократії [11]

З іншої точки зору, диктатури демократизуються, коли вони відчувають навіть незначний ризик, оскільки відносна економічна рівність, мобільність активів та/або достаток природних ресурсів свідчать, що демократія не буде створювати величезного тиску на процес перерозподілу (Voix 2003, Dunning 2008) [4]; інсайтери режиму знають «скелети у шафі» своїх опонентів і, отже, можуть піти убік, не боячись перехідної справедливості (Nalera 2010) [12]; за Гржималой-Бассе диктатори мають «корисне минуле», яке дозволить їм здійснювати викуп та оновлення в умовах конкурентної

демократії [13]; за Геддесом військові правителі знають, що вони можуть відступити до своїх казарм і знову взяти на себе власні професійні обов'язки [7]; (Геддес 1999); за Альбертусом та Менальдо авторитарні лідери можуть визначити терміни власного виходу, дозволяючи їм «грати в демократію» на власну елітарну користь.

Результати. Після розробки теорії авторитарного режиму дослідники ілюструють демократизацію за допомогою порівняння.

Емпіричний досвід спирається на Зіблатта (2017), щоб продемонструвати, що міцні діючі консервативні партії були опорною ланкою авторитарної демократизації в європейських країнах дев'ятого та двадцятого століття, таких як Великобританія, Бельгія та Швеція, тоді як сили консервативної партії виявилися неспроможними демократизуватись на власних умовах та у власні часові рамки.

Таким чином, цей досвід за А.Пшеворським фіксує варіації залежної змінної для висновку. Потім дослідники аргументують теорію за межами Європи, порівнюючи позитивні випадки з різними системами, щоб проілюструвати причинно-наслідкові механізми нашої теорії в паралельній роботі в радикально різних контекстах (Przeworski & Teune 1970, pp.32–34) [14]

Інші випадки демократизації Європи, можуть здійснити демократизацію під проводом авторитаризму шляхом поступових, зворотних експериментів, коли дієздатна та глибоко пов'язана правляча партія контролює реакцію на зростаючий тиск на реформи.

Зокрема, випадок із Ганою свідчить про те, що державна спроможність, консервативна, сприятлива для бізнесу ідеологія чинної партії, що чітко спостерігається в європейських країнах та на Тайвані - є суттєвою для авторитарної демократизації.

У висновку здійснюється припущення, що теорія демократизації під керівництвом авторитарної еліти може визначити три інші загально визнані шляхи, через які народжуються демократії: військові перевороти, деколонізація на «другій хвилі» демократизації (Гатінгтон 1991) та зміна режиму, запроваджена іноземцями.

Основні випадки, які теорія демократизації, як правило, пояснює як виняткові, такі як Індія, Японія та Західна Німеччина, можуть цілком відповідати більш широкій схемі та логіці.

На відміну від інтересів середнього класу або ролі робітничого класу у вимаганні демократії (Мур 1966, Рюшемейер та ін. 1992, Кольєр 1999) [15]

Г. Соїфер припускає, що чинні авторитарні режими, незалежно від їх форми в різних формах місця та часи, часто відіграють вирішальну роль у впровадженні та підтримці демократії. Два ключових чинника поєднуються як продуктивні умови (Soifer 2012) для шляху демократизації [16].

Важливою умовою, яка потенційно спровокує політичну лібералізацію, очолювану авторитарною владою - це оцінка ризику правлячої партії щодо зростання тиску на посилення політичної політики.

Тобто генеративна сила політичної лібералізації за Д.Слейтером, Р. Рієдлом, Зіблатом - це збільшення внутрішнього та/або міжнародного тиску на лібералізацію в контексті, коли авторитарний чинник має високу впевненість у своїй здатності перемагати на конкурентних виборах і зберігати себе протягом усього процесу [3, 17, 18].

Такий баланс обмеженого ризику щодо можливих переваг, яких слід досягти, реагуючи на виборчі округи, які вимагають реформ, стимулює демократизацію, коли авторитарний президент очікує, що

його власна спроможність витримає після припинення авторитаризму.

Авторитарні чинники фактично могли реалізувати переваги та вигоди від демократизації. Наприклад, вони можуть збільшити свою внутрішню базу підтримки серед поміркованих та реформаторів, коли вони виступають каталізаторами лібералізації реформ; вони можуть отримати міжнародну підтримку, допомогу в розвитку та/або прями іноземні інвестиції; вони можуть скористатися інституційними змінами як можливістю вирішити проблеми фракцій, розколів; вони можуть розробити демократичний опозиційний рух, відмовляючи їм у авторитаризмі як центрі координації та об'єднуючись закликати їх об'єднатися. Цей перелік переваг, що випливають із демократичних реформ, швидше за все, не є вичерпним, але дає відчуття різноманітності можливих стратегічних переваг, які авторитарні чинники можуть отримати від «вирівнювання умов гри» на їх власних умовах та за власним часом.

Важливою умовою за Д.Слейтером, яка може змусити авторитарні правлячі партії розпочати демократизаційні реформи, є інституційна спадщина попередньої організації політичних партій та стратегії соціального контролю та підтримки. [19, 23].

За Фрідманом ці сильні боки інституцій дозволяють авторитарним діючим владам зберігати владу в часи вирішення викликів, адекватно оцінювати, передавати сили партії для перемоги на виборах. Ця комбінація умов штовхає авторитарну еліту очолити політичну лібералізацію, здійснити демократичний перехід, навіть якщо їм взагалі доведеться навчитися програвати [20].

На думку Зіблатта тривала прихильність до демократичного переходу колишньої авторитарної партії є фундаментальним елементом демократичної стійкості та стабільності [23].

Ключовим наслідком цього аргументу за Д.Слейтером є те, що авторитарні чинники не повинні вести демократизацію лише тоді, коли вони мають малий вибір; скоріше, вони можуть стратегічно очолити політичну реформу, якщо у них ще є можливість протистояти їй. Парадокс у тому, що діюча здатність правлячої партії, що робить можливим підтримання авторитарного правління, одночасно робить його менш необхідним [3].

Діючі авторитарні партії визнають переваги та витрати на ініціювання реформ, оскільки, коли вони впроваджують фундаментальні лібералізаційні реформи, вони сприймають невеликий ризик при цьому, а можливі вигоди перевищують потенційні витрати. Таким чином, наш аргумент узгоджується з відомим зауваженням Даля (1971) про те, що демократизація стає більш вірогідною, оскільки витрати на придушення опозиції для диктаторів випереджають витрати на її терпимість. Однак частиною теорії Даля, яка спонукає до реформ, зазвичай вважається зростання витрат на придушення. На відміну від цього, дослідники підкреслюють, що основною причиною того, що витрати на толерантність до демократичної опозиції можуть бути досить низькими для демократизації, є існування впевненої у перемозі на виборах правлячої партії [11].

За Гжизмалой-Буссе Звичайно, авторитарні партії будуть відрізнятися ступенем реального ризику, з яким вони стикаються, про що йдеться у політичній грі (отже, витрати на потенційну втрату), і наскільки точно вони можуть оцінити свою ймовірність втрати контролю над процесом реформ або, зрештою, виборами. Важливим моментом є те, що, по всьому спектру можливих ризиків, з якими стикається чинний режим, і відносно очікуваних витрат та вигод від застосування інших варіантів, авторитарний чинник має

достатньо сил для управління реформами, щоб зберегти владу та привілеї. Тому ризики лібералізації обмежені через історичні та організаційні можливості діючої партії. Дослідники досліджують важливість сильної правлячої політичної партії для пройденого шляху демократизації під керівництвом авторитарної еліти.

Як і KMT на Тайвані, NDC вжила стратегічних кроків, щоб продовжити своє панування та максимізувати свої здобутки від провідної демократизації. Він використав інституційну зміну для створення лояльних до режиму місцевих окружних агентів, а також використав національну партійну інфраструктуру та контрольовані державні ресурси для створення виборчої підтримки за допомогою багатопартійних кампаній.

Як авторитарна партія-наступниця, так і нещодавно перемогла опозиційна партія в Гані використовували клієнтологічні заклики, щоб заручитися підтримкою виборців, як у багатьох демократичних країнах, що розвиваються в Африці.

Дослідники, наприклад Д.Слейтер, розглянули випадки Індонезії, Єгипту та Таїланду. В Індонезії домінуюча армія прийняла повернення вільної та чесної виборчої конкуренції наприкінці 1990-х років після падіння президента Сухарто, а потім напрочуд поступилася основними гарантіями, такими як гарантоване місце в парламенті, на початку 2000 -х років [3].

Цей військовий відступ був згладжений продовженням життєздатності консервативної авторитарної партії-наступниці Голкар, якій вдалося за допомогою механізмів розподілу влади зберегти лідируючі позиції у виконавчій владі, навіть якщо її частка голосів стрімко відхилилася від свого гегемоністичного авторитарного розквіту [24].

Цей випадок різко контрастує з Єгиптом, де правляча Національно-демократична партія розпалася разом з режимом президента Мубарака, не залишивши жодної життєздатної консервативної партії.

Подібна історія розгорталася в Таїланді. Там військові як повернулися до влади, так і виявили незвично наполегливу прихильність залишатися там з 2006 р., коли стало зрозуміло, що головна консервативна партія країни, демократи, просто не здатні перемогти партію тайського Рак-Таї Таксина. Шинавата у чесній виборчій боротьбі. Якби в Таїланді чи Єгипті була сильна консервативна партія на зразок Індонезії (або Гани чи Тайваню), дослідники б очікували, що ймовірність виходу війська з-під влади через авторитарну логіку демократизації відповідно зросте.

Однак немає очевидної причини, чому демократії другої хвилі взагалі повинні були міцно закріпитися, а більшість-ні. Найбільша загадка цієї хвилі - найбільша у світі демократія - Індія. Нещодавно стверджувалося, що демократія Індії, на відміну від пакистанської, вистояла після здобуття незалежності, оскільки правляча Партія Конгресу демонструвала як ідеологічну прихильність до демократії, так і організаційний потенціал для забезпечення її послідовного та по-третє, нарешті, демократизація, очолювана авторитарною владою, пропонує новий погляд на спосіб демократизації: демократія шляхом нав'язування, або зміна режиму, запровадженого іноземцями. Найважливіше, що післявоєнна демократизація Японії та Західної Німеччини трактується як просто побічний продукт американського нав'язування як одна із здобич перемоги у війні. Проблемою цього опису є те, що США були абсолютно задоволені спостереженням за розпадом демократій у

всьому світі під час холодної війни, доки авторитарний режим, який виник, мав антирадянський характер.

Можливо, демократія виникла в Японії та Західній Німеччині частково тому, що сильні консервативні партії, такі як Ліберально-демократична партія (ЛДП) та Християнсько-демократичний союз (ХДС) були справедливо впевнені, що вони можуть продовжувати перемагати на виборах самостійно у випадку Японії або в тандемі та в чергуванні з іншими поміркованими партіями в Німеччині; що ризики комуністичної чи радикальної соціалістичної перемоги на виборах були мінімальними або взагалі не існували. Якби сила консервативної партії була ключовою для успішної демократизації під керівництвом авторитарної еліти у масово важливих історичних випадках повоєнної Японії та Західної Німеччини (навіть якщо авторитарний режим, який спочатку прагнув до демократизації), а не місцеві консервативні, авторитарні актори, які діють на самоті в Британії, Гані та Тайвані. Тоді потенційний вплив теорії має відповідно розширюватися.

Висновки. Дослідники пропонують теорію демократизації на чолі авторитарної вади на основі міжрегіональних зразків як у нових, так і в старих демократіях, пропонують це уявлення в критичний глобальний історичний момент, коли демократії опинилися під загрозою з боку популістських партій та конкуренції

Теорія демократизації також може запропонувати важливі наслідки для типів загроз, з якими режимами можуть зіткнутися. Сильні авторитарні партії-наступниці можуть програти на виборах популістським партіям-претендентам, але вони мають меншу ймовірність здійснити демократичний відступ, ніж могли б очікувати дослідники з огляду на їх авторитарне походження. Тому будь-які невдачі політичної влади ототожнюються з негативним сприйняттям

демократії як політичної системи, не здатної ефективно вирішувати проблеми людей. Незважаючи на настільки неорганічну природу, демократія, проте, претендує на роль найбільш затребуваної форми правління. Розчарування широких верств населення спочатку тоталітарними, потім авторитарними формами правління, соціально-економічні успіхи демократичних держав сприяли виникненню асоціації вільного, забезпеченого життя з демократичними нормами і цінностями. Однак, інтенсивний розвиток людства вносить свої корективи. Якщо одні зміни, пов'язані з формуванням інформаційних суспільств, сприяють становленню демократії, то зростаюча економічна, соціальна і культурна диференціація зводить нові перешкоди для демократичних режимів.

Теорія авторитарної демократизації пропонує новий спосіб мислення про вихід військових з-під влади. На думку Геддеса (1999), воєнні режими частіше поступаються демократичним реформам, ніж однопартійні, персоналістичні режими, оскільки у військових завжди є казарми, до яких вони можуть відступити. Дослідники не погоджуються, але вважають цю теорію обмеженою у поясненні того, чому деякі військові режими залишаються при владі набагато довше, ніж інші. Аргумент свідчить про те, що військовий режим може бути більш охочим вийти, коли він упевнений, що консервативна партія, здатна перемогти на виборах, зможе правити замість неї та у власних інтересах. Військові режими можуть залишатися при владі довше без сильної підтримки з боку цивільної партії: протилежне тому, що пропонує теорія Б. Геддеса (B.Geddes).

Література:

1. Dickson VJ. 1996. The Kuomintang before democratization: organizational change and the role of elections. In Taiwan's Electoral Politics and Democratic Transition: Riding the Third Wave, ed. HM Tien.

Armonk, NY: Dickson BJ. 1997. Democratization in China and Taiwan: The Adaptability of Leninist Parties. Oxford, UK:

2. Authoritarian-led democratization. Annual Review of Political Science. Contents Volume 23, 2020)PL 23_TOC ARI. 29 February 2020. <http://www.annualreviews.org/errata/p>

3. Slater D, Wong J. 2013. The strength to concede: ruling parties and democratization in developmental Asia. *Perspect. Politics* 11(3):717–33/

4. Friedman E, J Wong. 2008. Maintaining KMT dominance: party adaptation in authoritarian and democratic Taiwan. In *Political Transitions in Dominant Party Systems: Learning to Lose*, , pp. 57–74.

5. Treisman D, ed. 2018. *The New Autocracy: Information, Politics, and Policy in Putin’s Russia*. Washington, DC:

6. O’Donnell G, Schmitter PC, Whitehead L, eds. 1986. *Transitions from Authoritarian Rule: Comparative Perspectives/*

7. Geddes B. 1999. What do we know about democratization after twenty years? *Annu. Rev. Political Sci.* 2:115–44 /

8. Acemoglu D, Robinson JA. 2006. *Economic Origins of Dictatorship and Democracy*. New York: Cambridge Univ. Press/

9. Weingast B. 1989. *Constitutions and commitment: the evolution of institutions governing public.*

10. Ansell BW, Samuels DJ. 2014. *Inequality and Democratization*. New York: Cambridge Univ. Press

дослідники Arriola LR. 2013. *Multi-Ethnic Coalitions in Africa: Business Financing of Opposition Election Campaigns*. New York: Cambridge Univ. Press

11. Dahl RA. 1971. *Polyarchy: Participation and Opposition*. New Haven, CT: Yale Univ. Press.

12. Nalepa M. 2010. *Skeletons in the Closet: Transitional Justice in Post-Communist Europe*. New York: Cambridge .

13. Grzymala-Busse AM. 2002. Redeeming the Communist Past: The Regeneration of Communist Parties in East Central
14. Przeworski A, Teune H. 1970. The Logic of Comparative Social Inquiry. New York: Wiley-Interscience.
15. Moore B. 1966. Social Origins of Dictatorship and Democracy: Lord and Peasant in the Making of the Modern World.
16. Soifer H. D. 2012. The causal logic of critical junctures. *Comp. Political*
17. Slater D., Wong J. 2013. The strength to concede: ruling parties and democratization in developmental Asia. *Perspect. Politics* 11(3):717–33
18. Riedl RB. 2014. Authoritarian Origins of Democratic Party Systems in Africa. New York: Cambridge Univ. Press Riedl RB. 2018. Authoritarian successor parties in sub-Saharan Africa. *Loxton & Mainwaring* 2018,
19. Slater D. 2010. Ordering Power: Contentious Politics and Authoritarian Leviathans in Southeast Asia. New York:
20. Friedman E, J Wong. 2008. Maintaining KMT dominance: party adaptation in authoritarian and democratic Taiwan. In *Political Transitions in Dominant Party Systems: Learning to Lose*, ed., pp. 57–74.
21. Grzymala-Busse AM. 2002. Redeeming the Communist Past: The Regeneration of Communist Parties in East Central
22. Arriola LR. 2013. Multi-Ethnic Coalitions in Africa: Business Financing of Opposition Election Campaigns. New York: Cambridge Univ. Press; Bleck Lynne Rienner J, van de Walle N. 2019. Electoral Politics in Africa Since 1990: Continuity in Change. New York: Cambridge.

23. Ziblatt D. 2017. *Conservative Parties and the Birth of Democracy*. Cambridge, UK: Cambridge Univ. Press
Ziblatt D. 2018. Reluctant democrats. See Loxton & Mainwaring 2018, pp. 314–35.

24. Slater D. 2018. Party cartelization, Indonesian-style: presidential power-sharing and the contingency of democratic opposition. *J. East Asian Stud.* 18(1):23–46

References:

1. Dickson BJ. 1996. The Kuomintang before democratization: organizational change and the role of elections. In *Taiwan's Electoral Politics and Democratic Transition: Riding the Third Wave*, ed. HM Tien. Armonk, NY: M.E. Sharpe
Dickson BJ. 1997. *Democratization in China and Taiwan: The Adaptability of Leninist Parties*. Oxford, UK.

2. Authoritarian-led democratization. *Annual Review of Political Science*. Contents Volume 23, 2020)PL 23_TOC ARI. 29 February 2020. <http://www.annualreviews.org/errata/p>

3. Slater D, Wong J. 2013. The strength to concede: ruling parties and democratization in developmental Asia. *Perspect. Politics* 11(3):717–33/

4. Friedman E, J Wong. 2008. Maintaining KMT dominance: party adaptation in authoritarian and democratic Taiwan. In *Political Transitions in Dominant Party Systems: Learning to Lose*, , pp. 57–74.

5. Treisman D, ed. 2018. *The New Autocracy: Information, Politics, and Policy in Putin's Russia*. Washington, DC: Brookings Institution Press

6. O'Donnell G, Schmitter PC, Whitehead L, eds. 1986. *Transitions from Authoritarian Rule: Comparative Perspectives*/

7. Geddes B. 1999. What do we know about democratization after twenty years? *Annu. Rev. Political Sci.* 2:115–44 /

8. Acemoglu D, Robinson JA. 2006. *Economic Origins of Dictatorship and Democracy*. New York: Cambridge Univ. Press/

9. Weingast B. 1989. Constitutions and commitment: the evolution of institutions governing public.
10. Ansell BW, Samuels DJ. 2014. Inequality and Democratization. New York: Cambridge Univ. Press
- дослідники Arriola LR. 2013. Multi-Ethnic Coalitions in Africa: Business Financing of Opposition Election Campaigns. New York: Cambridge Univ. Press
11. Dahl RA. 1971. Polyarchy: Participation and Opposition. New Haven, CT: Yale Univ. Press.
12. Nalepa M. 2010. Skeletons in the Closet: Transitional Justice in Post-Communist Europe. New York: Cambridge .
13. Grzymala-Busse AM. 2002. Redeeming the Communist Past: The Regeneration of Communist Parties in East Central
14. Przeworski A, Teune H. 1970. The Logic of Comparative Social Inquiry. New York: Wiley-Interscience.
15. Moore B. 1966. Social Origins of Dictatorship and Democracy: Lord and Peasant in the Making of the Modern World.
16. Soifer H. D. 2012. The causal logic of critical junctures. Comp. Political
17. Slater D., Wong J. 2013. The strength to concede: ruling parties and democratization in developmental Asia. *Perspect. Politics* 11(3):717–33
18. Riedl RB. 2014. Authoritarian Origins of Democratic Party Systems in Africa. New York: Cambridge Univ. Press
- Riedl RB. 2018. Authoritarian successor parties in sub-Saharan Africa. *Loxton & Mainwaring* 2018,
19. Slater D. 2010. Ordering Power: Contentious Politics and Authoritarian Leviathans in Southeast Asia. New York:
20. Friedman E, J Wong. 2008. Maintaining KMT dominance: party adaptation in authoritarian and democratic Taiwan. In *Political*

Transitions in Dominant Party Systems: Learning to Lose, ed., pp. 57–74.

21. Grzymala-Busse AM. 2002. Redeeming the Communist Past: The Regeneration of Communist Parties in East Central

22. Arriola LR. 2013. Multi-Ethnic Coalitions in Africa: Business Financing of Opposition Election Campaigns. New York: Cambridge Univ. Press; Bleck Lynne Rienner J, van de Walle N. 2019. Electoral Politics in Africa Since 1990: Continuity in Change. New York: Cambridge.

23. Ziblatt D. 2017. Conservative Parties and the Birth of Democracy. Cambridge, UK: Cambridge Univ. Press Ziblatt D. 2018. Reluctant democrats. See Loxton & Mainwaring 2018, pp. 314–35 /

24. Riedl RB, Dickovick JT. 2014. Party systems and decentralization in Africa. Stud. Comp. Int. Dev. 49(3):321–42 Rigger S. 1999. Politics in Taiwan: Voting for Democracy. New York: Routledge

Citation: Oleg Tkach, Anatoly Tkach (2021). FEATURES OF AUTHORITARIAN DEMOCRATIZATION IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 6(50). doi: 10.26886/2520-7474.6(50)2021.2

Copyright Oleg Tkach, Anatoly Tkach ©. 2021. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.